

maatte være lige lang i begge Tilfælde, og vi have taget 3 Maaneders Fristen baade for det ene og det andet.

Det er de Forslag, vi have stillet med Hensyn til det Emne, hvormed Lovforslaget beskæftiger sig; men vi have tillige under Nr. 10 yderligere stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at udvide de Regler, Lovforslaget fastslaar, til at gælde ogsaa for private Jærnbaner. Det vil erindres, at Lovforslaget kun gaar ud paa at foretage en Ordning med Hensyn til Statsbanedriftens Erstatningsansvar. Vi finde, at disse Regler, som vi altsaa i alt væsentligt kunne siges at have tiltraadt, ogsaa bør anvendes over for de private Jærnbaner, idet der i Virkeligheden ikke er nogen Forskel i Forholdet, og dernæst fordi det Kompleks af Regler, som Lovforslaget fastslaar, i Virkeligheden maa siges at være fuldt hjemlet, om end i andre Former, ved det Ansvar, som er bestemt i de Koncessioner, der ere givne til privat Jærnbanedrift. Vi foreslaa, at denne Udvidelse for det første skal gælde med Hensyn til Erstatningsansvar for Skade paa Person og dernæst for Skade paa det Gods, som ikke er indbefattet under Loven af 24de April 1896. Men vi mene yderligere, og det ligger i vort Ændringsforslag, at ikke blot disse Regler, men ogsaa de Regler, der indeholdes i Loven af 24de April 1896, og som angaa Statsbanernes Ansvar for det til Befordring modtagne Gods, bør anvendes over for private Jærnbaner, saaledes at det bliver præceptivt for dem og ikke som nu fakultativt, om de ville anvende dem. Der er private Jærnbaner, der have gjort dem anvendelige. Vort Forslag gaar ud paa at gøre ogsaa disse Regler bestemmende og afgørende for de private Jærnbaner. Vi have ganske vist set, at det kan medføre, at private Jærnbaner saa til Gengæld maatte gøre Krav paa Forandring af deres gældende Befordringsreglementer for at kunne paalægge de Personer, der indlevere Gods til Befordring, visse Pligter med Hensyn til Indleveringen og Maaden, hvorpaa det skal behandles fra den indleverendes Side. Men for saa vidt der maatte blive Trang til saadanne Forandringer i Befordringsreglementerne, kan der efter vor Mening ikke være Tvivl om, at en Indstilling derom vil blive godkendt.

Hermed har jeg berørt de Ændringsforslag, Udvalget har stillet, og jeg skal i øvrigt henvise til Betænkningen med Hensyn til det Punkt, at vi yderligere have overvejet, om der kunde være Anledning

til at udvide Lovforslagets Anvendelsesomraade ud over Banedriften til at omfatte ogsaa visse Arter af Sporvejsdrift. Det have vi ikke ment at burde foreslaa, idet vi her beskæftige os med et særligt Forhold, om hvilket det i alt Fald ikke paa Forhaand er givet, at Reglerne i Indhold og Form kunne blive de samme for Sporvejsdriften, og idet vi saa, at man ved at gaa ud over den Ramme, hvorefter det alene var Banedriften, der var Tale om, mulig kunde blive ført til endnu langt yderligere Konsekvenser, nemlig til overhovedet at optage Spørgsmaalet om Ordning af Erstatningsansvar i et langt videre Omfang, hvad der jo ikke er Meningen med dette Forslag og heller ikke synes passende at burde sættes i Forbindelse dermed. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Lunn: Jeg skal paa et andet Udvalgsmedlems og egne Vegne kortelig motivere det Underændringsforslag, vi have stillet til § 3, idet jeg dog forudskikker, at vi dermed ikke have ment andet, end at vi have villet føle os for, om der i Landstinget skulde være Stemning for en saadan Tanke. Da vi paa Forhaand have Grund til at tro, at der ikke vil være fylldig Stemning derfor, ere vi forberedte paa at tage Forslaget tilbage. Det hviler jo paa den Betragtning, at vi finde det sørgeligt, da det faktiske Forhold er det, at ofte, navnlig i vor Landbostand, en Søn er sine Forældres Forsørger, at saa det Tilfælde skulde kunne indtræde, at naar en Mand, der er sine Forældres Forsørger, omkommer ved et Ulykkestilfælde, Jærnbanedriften da ikke var pligtig til at erstatte hans gamle Forældre det ved Ulykken fremkaldte Tab af deres Forsørger; men vi ere paa det rene med, at efter Lovgivningen kan denne Mand ikke kaldes den legale Forsørger for disse Forældre, og vi forstaa derfor godt, at det vil være vanskeligt at indføre Tanken i dette Lovforslag, som fuldstændig støtter sig til den hidtil gældende Straffelovgivning og Fattiglovgivning, og vi ere derfor, som sagt, forberedte paa, at man vil erklære, at dette Underændringsforslag ikke kan accepteres. I saa Fald ville vi anse det for en Nødvendighed at tage Forslaget tilbage. Det har egentlig kun været vor Mening at antyde denne Tanke for at erfare, om den mulig vilde vinde Bifald eller ikke. Jeg tror, at Landstinget som Helhed vil være enigt med os i, at det vilde være godt, om man kunde indføre Ordet Forældre i § 3